Waarom blijft
Waarom blijft
aten we maar
nten nog veel
en heeft, daar
orden er dui-
tert toch niet,
den was en is
het gebed. En
ERE in al uw
en."
epen in slape-
hun werk. We
at we onrecht
Dat heeft de
geloof bij ons
lles van Hem
H. J. J.

LIJK LEVEN

ver de kwestie
en) ontving ik
et verzoek tot
in een artikel
van de eerste

een telegram,
oorlopig terug-
leze week niet

rtikel op deze
K. S.

ongres

n hen, die zich
genoemde con-
an dit congres
ebben er sinds
ireswijzigingen
ireswijzigingen
is het verslag
iks alle moeite
esteed, is toch
estelbaar terug
n het congres
niet ontvingen,
Bos, Broeder-
rden toegezon-

velen, aan wie
oor gevraagde
dusver die op
oen? Het giro-
an worden is:

en verschrijving

Dec. (1943) gaf
en maar op dat
ging, doch dat
ernstige critiek
WIST dus, dat
te werken was:
leren (OP ZES-
ereenkomt met
3). Verderop in
aak iemand de
„het probleem",
zich occupeert,
hangen (!) zal
hij een conflict
over het NIETS
stien punten in
...)".
met de vraag:
EN PUNTEN?
aar dan kom ik
als ik alles op-

lerzoek";

iren van Chris-

a het inderdaad
en met U) aan
lan spreken van

correctie. Inder-
ellen" van „uit-
. Misschien eer
K. S.

coord. K. S.

∴ Brochures de Bondt-Weggemans

4. In I, 11 warmen de auteurs de lezers op, door te roevenpen: wie tegen de belijdenis ingaat, gaat ook tegen Gods Woord in. Prachtig: verteit het maar eens aan de vrienden van de Oecumenische Beweging, en aan het Gesprekscentrum, president Bavinck, en aan Thijs Booy. Toch is die prachtige volzin mis, vanwege het polemisch **verband.** Onze vorige opmerking herinnerde eraan, dat de synode van professor De Bondt inging tegen de Catechismus. Ze ging dus volgens het ook door schrijvers ingenomen standpunt in tegen de Schrift, gegeven het feit, dat de catechismus duidelijk zegt: sacramenten zijn er om de **beloften** te verzegelen.

5. „Dat God aan alle gedoopten de vergeving der zonden zou schenken, wordt duidelijk weersproken door Rom. 11 vs 29", zeggen de auteurs. Alsof er geen exegeten meer zijn in Nederland, die tussen „schenken" en „schenken" verschil maken, en dit zeer terecht. Precies zoals Prof. Ridderbos het moest doen, toen puntje bij paaltje kwam.

6. Van I, 12—1, 14 nemen de auteurs zonder een woord van critiek alle „dogmatiek" van het Praeadvies over. Niets is hun te gortig, niets te weinig gortig (dát kan óók). Het genadeverbond is **„in het algemeen": een betrekking!** Men slikt het. En redt zich uit bezwaren door het foefje: „in het algemeen". Een paar regels later is het genadeverbond het **feit, dat** de gemeente in verbondsbetrekking **is gebrácht".** Men slikt het: het verbond is een betrekking **èn** het feit, dat deze betrekkingsbetrekking over ons gekómen is. Dan springt men over op het thema „de **specifieke** Verbondsgedachte", de **specifieke** betrekkingsgedachte dus. Het woord wordt herhaald, maar zijn „specifieke" zin, zijn **zin** dus, blijft in het duister, evenals trouwens de betrekking „in het algemeen", en het betrekkings-betrekkingsfeit „in het algemeen". Verder leren we, dat ALLE gedoopten in een bijzondere positie verkeren, maar men mag die „positie" niet met het „verbond" vereenzelvigen. We weten nu tenminste zoveel, dat we „positie" niet met „betrekking" mogen vereenzelvigen. Of met betrekkingsbetrekkingsfactum. Men zoeke het uit. Het eeuwige en onvergankelijke **heil,** dat aan de **uitverkorenen** „wordt" geschónken, wordt door de sacramenten betekend en verzegeld. Het slot van het overzicht poneert „de onvoorwaardelijke heilsbelofte aan de uitverkorenen", welke natuurlijk niet bestaat. Want wat is een belofte „aan élk der leden persoonlijk", die niet aan „elk der leden persoonlijk" beloofd wordt? En wat ware beloven, dat niet aangezegd wordt? En wat is een **„speciale"** inhoud, die **niet** door de Spreker aan een bepaald persoon wordt afgegrensd van de rest van de **inhoud** van het **tot** die persoon gespróken woord? Om maar te zwijgen van de vraag: wat is de speciale **inhoud** van een **betrekking,** waarin „de gemeente en elk harer leden persoonlijk door Christus tot God is gebracht" (bl. 12)?

Naschrift. Prof. De Bondt begint De Bazuin te blazen tegen deze asteriskjes. Hóe dat toegaat lere één voorbeeld. Schrijvers zeiden: de synode **achtte het niet oorbaar** te beginnen met de behandeling van de kwesties, toen K. S. gevangen zat. Ik zei: pardon, ze **kón** nog niet eens beginnen, want haar commissie was nog niet klaar, en die ging wel degelijk door (blijkbaar protestoerde niemand daartegen; ik zelf heb het trouwens ook niet gedaan; ik zie dan ook geen reden tot critiek, maar evenmin tot zulke plasdankjes). Nu zegt prof. De Bondt: ziet ge dus wel, K. S. erkent zelf dat de **synode** de zaak in die periode niet behandeld heeft, en dus: ik, De B., had gelijk. Een trein stond voor het perron. De klok wees zo en zo laat. Maar de locomotief had nog geen water en kón niet vertrekken. Toen kwam er een juffrouw aan, die zei: o wat een lieve stationschef, die wou niet laten rijden, toen ik er nog niet was. De coupé bleef stil; alleen keken ze mekaar even aan.

En gingen toen weer hun krantje lezen. K. S.

∴ Orgel-offer

We kunnen gelukkig wéér op ons fluitje spelen.

Ontvangen werd op **Dinsdag**morgen: f 5.—. En wel van P. R. te R.-N. f 2.50, en van S. K. te S. f 2.50.

Op **Woensdag**morgen viel op de kop af f 50.— binnen. N. N. te N. zond f 2.50 (postchèque); uit A. kwam (met aantekening: „geen namen") f 15.—; van mevr. J. H.—B. te A. („laat het maar daveren!") f 5.—; van D. C. v. S. te A. f 10.—; van C. K. te W. (met goede wensen voor „haak-in-actie") f 2.50; van fa H. J. K. te D. (met meer namen van oude bekenden, 't werd dan ook een symphonie op de „vox humana") f 10.—; van D. D. te H. f 1.—; v. E. te A. („ouverture van nieuwe girorekening voor orgel") f 2.—; mej. H. L. te G. f 2.—.

Bovendien kwam diezelfde dag nog binnen, met beste wensen van J. K. te G. f 1.— en van K. J. K. te G. eveneens f 1.— (beiden hadden „een meevallertje"; dat is wél besteed alzo). Dat maakt dus een dagoogst van f 52.—.

De **Donderdag** bracht — we spreken weer „rotterdams" — eerst „uit de herderstas" van ds D. K. Wielenga een scheut melk-van-de-kudde; onze zendingslector kan „te hooi en te gras" haar vruchten gemakkelijk naar Kampen krijgen (dit is ter aanmoediging van de rotterdammers, we zullen 't maar opbiechten). Het waren ditmaal twee rijksdaalders (van d. H. te R.-C.). En per giro kwam f 14.— mee. En wel van iemand, die op zijn biljet slechts dit te vermelden toestond: „van een problemensjouwer", en dan kwamen er groetenissen en een mondjevol reformatorisch deutsch: **„nun spielet und seyd froh";** de laatste regel bewijst dus, dat de problemensjouwer weer uit de put is. Wij ook. Uit de sjouwershanden vielen f 2.50. — Dan was er mej. A. K. te E., goeder gedachtenis, met f 3.— en een open oog voor kerkmuziek. Dan volgde K. W. te S. met f 1.—; mej. S. J. te G. met f 1.—; fam. J. J. te ter A., post Z. f 5.— (met hartelijke brief, die me goed deed en herinnerde aan een maaltijd en een tocht); J. H. te A. f 1.50. En alzo geviel het, dat er een dag-receptie was van f 19.—.

Des **Vrijdags** was de oogst: f 18.—. J. G. H. te R. zond f 1.—; J. J. L. D. te Z. f 2.50; J. A. V. D. G. te E. f 2.50; mevr. J. S.—K. te R.-W. f 10.—; onder het motto „vele kleintjes enz." van vrienden te K. (biljet nr 31) f 1.—; J. J. H. te A. f 1.—.

En de **Zaterdag**post lei f 23.50 op tafel. Van W. S. de J. te K. werden we met f 10.—, van M. te A. (girobiljet nr 100, goed slot!) met f 1.—; van P. C. te G. met f 2.50; van D. D. te Z. met f 5.—, en van P. W. te A. („voor Uw pedalion") met f 5.— bedacht.

Dat wordt dus een weekwinst van **f 117.50.** Verleden week kwamen we tot f 589.50. Op dit moment (Zaterdagmorgen) haalden we dus f 707.—.

't Verhaal gaat, dat Frederik de Grote eens aan een frans geleerde een briefkaart stuurde:

$$\frac{P}{\text{venez}} \text{ à } \frac{6}{100}$$

Dat betekent: venez staat onder (d.w.z. „sous") P. Dat klinkt als: **Venez souper.** En het andere is: 100 staat onder („sous") 6. „100" is cent, zelfde uitspraak als sans. „6" is six, zelfde uitspraak als „ci". Het klinkt dus als Sans-Souci (het paleis van Frederik de Grote).

De koninklijke raadselman wou dus zeggen: venez souper à Sans-Souci. Kom maar eens souperen in mijn paleis.

De ander, ook niet mis, schreef terug alleen maar dit: G a. G spreekt men uit als zjé (of j'ai). Het was een hoofdletter G, dus een zjé grand. Of: j'ai grand. Die andere letter was a, maar dan geen hoofdletter, doch kleine letter. Dus een a-petit. Spreek uit als appetit. Die ander wou dus laten weten: **j'ai grand appetit.** Ik heb erg veel trek, ik heb een perfecte eetlust, ik kan een heleboel opslokken van Uwe Majesteit.

Welnu lezer, ik eindig, **niet** met het **hollándse** „ga", maar met het **franse:** „G a". D'r kan nog meer bij, zo gezeid.

Met hóllandse dankbaarheid overigens:

K. SCHILDER. Giro 127278.

OP EN OM 'T KERKPLEIN

Philatelisten

Ge weet, dat zijn de verzamelaars van postzegels.

En ge hebt, ook in deze tak van sport, beginnelingen en meesters.

Beginnelingen. Voor hen is de sport zo ongeveer even waardevol als het sparen van sluitzegels. Ik heb schooljongens gekend, die er zoet mee waren. „Laat maar", dacht moeder, „dan zijn ze tenminste van de straat". Ze buitten al de mogelijkheden, die de rangschikking hun bood, uit. In een tot album gepromoveerd schoolschrift werden de verzamelde exemplaren nu eens geordend naar het land van herkomst, dan weer voor de verandering naar de kleur en als dit spelletje weer uit was, naar de beeldenaar: koninginnen bij koninginnen en koningen bij koningen. Alle Belgische Leopolden en Alberts bij de Engelse Edwards en Georges en alle Victoria's bij onze Wilhelmien. Zo bleef er aardigheid aan.

Zo doen de meesters niet. Die gaan meer historisch te werk. Hun album bewaart herinneringen aan troonswisselingen en revoluties, aan jubilea van verlopen jaren en vorsten, aan wereldtentoonstellingen en oorlogen, aan zorg voor misdeelde kinderen en andere evenementen.

Er zijn ook ándere philatelisten.

Mensen, die niet zozeer postzegels sparen als wel postzegels oftewel etiketjes plákken.

Het zij gezegd: ook onder dezen zijn er méésters.

Mannen van het vak.

We aarzelen geen ogenblik hen bevoorrechten te noemen. Mannen, die de geesten beproeven. Die de zinnen geoefend hebben tot de onderscheiding van goed en van kwaad. Wier geestelijke eruditie hun vaak scherpe intuitie te hulp komt. Die in wat als gloednieuwe wijsheid wordt aangediend de oude ketterij soms van verre al ruiken. Die — want de meester in zijn wijsheid gist — na zorgvuldige analyse dan vaststellen, dat hun fijne neus hen niet bedroog. En die, na de zaak ontleed en in scherp betoog uiteengezet te hebben, dan hetgeen zo nieuw scheen, historisch verantwoord, ook ráák weten te typeren.

Dat is niet ieders werk.

Wanneer het diakenhuismannetje, dat flesjes spoelde in de apotheek en de probate pillen en poeders en drankjes naar de zieken bracht, eens etiketten was gaan plakken op de potjes en de stopflessen in het heiligdom van de apotheker.....!

Dan waren de ongelukken niet uitgebleven.

Dan zou de man, die ratten wilde verdelgen, onnozel krijtwit hebben meegekregen en de dame, die gedistilleerd water kocht voor een wondbehandeling met zoutzuur naar huis zijn gegaan.

We vrezen, dat er vandaag in de geestelijke apotheek zo hier en daar zulke apothekersbedienden rondlopen.

Ze typeren snel.

En ze typen wat vlug.

Ze schudden het uit de mouw.

En van hen is het spreekwoord wáár: de meester in zijn wijsheid gist, de leerling in zijn waan beslist.

Het is niet van de lucht.

Het philatelisme.

De etiketjes-plakkerij.

Dopers, Lijdelijk, Piëtistisch, Independentistisch.

Hiërarchisch, Synodocratisch, Remonstrants, Biblicistisch.

Anthropocentrisch, Subjectivistisch, Enzovoorts.....

Methodistisch heb ik in de laatste jaren (nog) niet zo gehoord. En Ethisch ook niet.

Dat hoorde je vroeger meer.

In mijn J.V.-tijd.

Toen was alles, wat niet met de gezonde leer van onze leiddraden overeenkwam: Ethisch.

En alles wat niet zuiver volgens Kuyper was: Methodistisch.

Dat hoor je tegenwoordig zo niet meer.

Maar in élk geval is het huidige philatelisme weinig methodisch. En de typering der broéderen of van hun gevoelens niet altoos ethisch verantwoord.

Het gebruik van de typeringen doet me vaak denken aan het wijze woord, dat alles, wat wóndt nog niet ráák is. En alle schermen met het epitheton non ornans „subjectivistisch" ten spijt, komt het me voor, dat in het onhistorisch gebruik van opgemelde termen vaak een door en door subjectivistisch taalgebruik speelt.

Zouden we niet wat minder haastig worden?

Anders gebeuren er ongelukken!

∴

„Man en paard noemen", zegt iemand.

Het zij zo.

Uw knecht, D. E. C., is ook wel eens haastig geweest.

Of hij een mán is, weet ik niet.

Laten we zeggen: een paard.

Hopelijk staat hij dan niet „achter de wagen".

D. E. C.

Dr PAUL TOURNIER,

VAKWETENSCHAP EN PRACTIJK

Christelijke geneeskunst en Buchman-beweging (VI)

Tournier is op deze wijze eigenlijk een soort psychiater geworden. Al denkt hij er niet over, om typisch psychiatrische behandelings-methoden toe te passen. De eigenlijke psychoanalyse, de electro-shockbehandeling, e.d. laat hij konsekwent over aan de vakpsychiater.

Wél waagt hij zich telkens aan het „duiden", het verklaren van bepaalde symptomen; of van bepaalde gegevens, die hem verstrekt zijn in het „stille-tijd" houden.

Dat „stille-tijd-houden" werkt op zichzelf reeds als een soort „zelf-analyse". We zagen dat boven reeds. Maar soms kan het zin hebben, aan de zelf-analyse enig stuur te geven. Dit is het „duiden".

Ik wil daartoe weer een voorbeeld, dat Tournier zelf vermeldt, aanhalen. Het betreft een weduwe, die Tournier „Madeleine" noemt. Ze was eerst zeer ongelukkig getrouwd geweest. Die man was echter gestorven. De man, die later haar tweede man zou worden, was gevraagd, om haar te helpen bij het regelen van haar geldzaken. Deze man had toen medelijden met haar gekregen, was van haar gaan houden en had haar getrouwd. Aan deze man was zij door zeer tedere gevoelens verbonden geraakt. Nu was ook deze man gestorven; en Madeleine was dientengevolge geestelijk ineengestort. En, omdat ze met die man altijd tamelijk zelfzuchtig geleefd had (alles voor zich!) had ze niet veel vrienden. Het was daarom, dat de herinnering aan deze man steeds meer een „eredienst" werd, die haar leven vulde, maar haar geen vrede schonk. Tournier onderzocht haar en vond een lichte hartinsufficientie; maar Madeleine barstte in tranen uit, toen ze over haar verlies sprak. Tournier zei toen, dat hij niet zou trachten haar te troosten, want, zei hij, „ik heb zo'n beproeving nooit ondervonden". Daarover ontwikkelde zich een gesprek. Madeleine was daarover erg verbaasd. Zo verder sprekende was er contact ontstaan tussen Madeleine en Dr. Tournier; en tenslotte vroeg zij Tournier naar het probleem van het lijden. Tournier zegt dan: „Tenslotte zei ik haar vriendelijk maar beslist: „Mevrouw, u denkt, dat u over uw man treurt, maar in werkelijkheid treurt u veel meer over u zelf. U beklaagt u zelf om uw lot, dat u onbillijk voorkomt en dat u niet aanvaarden wilt. (RT. 153). Kijk, daar hebt U een staaltje van „duiden" van symptomen. Een zaak, die voor menige patiënt zeer onaangenaam, wijl ontdekkend kan zijn. Schoon-schijnende maskers, waarachter de patiënt zich verschuilt, worden dan vaak „onbarmhartig" afgerukt. Soms wordt de patiënt spinnijdig en blijft wekenlang weg. Maar heeft de „duidende" arts het bij het rechte eind, dan kan de patiënt er vaak veel heil van hebben.

En..... ik moet toestemmen, dat Tournier op dit gebied een knap arts is. Trouwens, zulk soort werk ligt hem.

∴

In het voorgaande was veel, waarvan m.i. gezegd moet worden: hierin mogen wij niet achteloos aan

(Vervolg op pag. 200)